

CO SE CHYSTÁ:

Sheepfest 2014 (25. 2. 2014)

V úterý 25. února od 19 hodin se ve studentském klubu AC v Hradci Králové koná další ročník hudebního festivalu Sheepfest. Těšit se můžete nejen na hudební vystoupení Michala Horáka, skupin Velmi krátké vlny a Seiftiů, ale například i na barmanskou show.

Noc kostelů (23. 5. 2014)

Celorepubliková akce, stovky otevřených kostelů a modliteben, doprovodný program, statisíce návštěvníků – to je Noc kostelů, která rok od roku láká stále více návštěvníků. Letos se na tuto akci můžete těšit v **pátek 23. května**.

Peřimovský táborák (28. 6. 2014)

V sobotu 28. června se uskuteční v Peřimově již několika desítkami let prověřený táborák. V 18 h mu bude předcházet mše svatá v kostele sv. Kateřiny Alexandrijské ve Mříčné.

Bližší informace a plakátek budou k dispozici později.

Všechny věkové kategorie srdečně zveme!

Celostátní setkání animátorů Třešť (17. – 23. 8. 2014)

Od 17. do 23. srpna 2014 se v Třešti u Jihlavy uskuteční další celostátní setkání animátorů. Míni se tím setkání mladých lidí, kteří vzali vážně svoje křesťanské povolání a mají zájem sloužit v rámci církve Bohu i druhým lidem. Pokud jste mladí a sdílíte podobnou touhu, pak je setkání určeno i vám. Bude skvělou příležitostí pro váš osobní růst i získání nových zkušeností, poznatků i dovedností.

Více se dozvíte na stránkách spolča: spolco.jilemnicko.cz
a na vikariátních stránkách: www.vikariatjilemnice.cz



Vavřineček



Občasník spolča z Jilemnicka číslo 34 15. února 2014

SPOLČO

– *společenství mládeže z Jilemnicka*

Milí přátelé, rok se s rokem sešel a my se opět setkáváme na našem Společenském večeru Vavřineček. Jsme rádi, že mnozí z vás vnímají tuto událost již jako tradici, která neodmyslitelně patří k jejich plesové sezóně. Chceme vám popřát nejen krásný večer, ale i spoustu dobrého do vašich životů a Boží požehnání ať vás provází na vašich cestách. Nebojte se vyrazit na neprobádané stezky, vstříc novému dobrodružství s Pánem. Vložme svoji důvěru do Jeho rukou a nechme se překvapit Božími plány.

Krásný večer přeje
redakce

PEŘIMOVSKÝ TÁBORÁK

Nebylo by pořádného léta, kdybychom ho nezařadili peřimovským táborákem. Na louce u krásného panství Válek tak v sobotu 29. června vzňalo dřevo jednoho velkého společenství. A nebylo to pouze dřevo, co hořelo... Lidem se červenaly tváře z přátelských hovorů či od veselých scének (Klišťe od spolča rodin) a duši prohrála společná mše, modlitba, a pak i rozjímání nad tématem „Co to znamená věřit v Boha, Stvořitele nebe i země?“ Téma si pro nás připravil P. Tomáš Hoffmann, za kterého jsme byli mezi sebou moc rádi. Zamyšlení se dotýkalo základních otázek – člověk a vztah k životu. Oproti předešlým táborákům, byl tento zpestřen svatebními pozvánkami a cupitáním našich nejmenších. I po několika měsících vzpomínám na toto setkání jako na posílení naděje. Velké díky Pánu a všem, co k uskutečnění setkání přispěli.

- Janča Dubová -



Vavřineček vydává spolčo z Jilemnicka v omezeném počtu výtisků pro vlastní potřebu. Více se o naší činnosti dozvíte na adrese <http://spolco.jilemnicko.cz>, kde jsou také k nalezení aktuality. Tento časopis je volně šiřitelný, pouze nás prosím o jeho případném kopírování informujte. -red-

MARIÁNSKÁ PĚŠÍ POUŤ DO NERATOVA

V úterý 13. srpna léta Páně dvoutisícího třináctého před osmou hodinou ranní otevřel jáhen Josef Jiran farní kostel sv. Jana Křtitele ve Studenci, aby připravil vše potřebné k slavení mimořádné mše svaté, kterou měla být zahájena letošní mariánská pěší pouť. Krátce po osmé již bylo všech 11 poutníků v lavicích a páter Vít Jůza z Loukova u Semil oblečený v rudém ornátu mohl začít obvyklým znamením kříže. Po této duchovní posile a úvodní fotografií u kostela se poutníci obtíženi různě velkými batohy vydali po frekventované silnici spojující Studenec a Horka u Staré Paky. Od krámků na Horkách postupovala skupina po žluté turistické značce lesními cestami až do Borovnice, kde žlutou opustila a pokračovala za modlitby růžence a zpěvu mariánských písní polními a lesními cestami a necestami



až ke kostelu sv. Mikuláše v Horní Brusnici. Odtud putující čekal nepohodlný úsek po tvrdé asfaltce až do Bílé Třemešné, odkud již v dálce mohli unavení poutníci vidět věž děkanského kostela sv. Jana Křtitele ve Dvoře Králové nad Labem, totiž cíle jejich dnešní cesty. Zbytek této cesty, vyjma krátkého úseku mezi lány, však byl též nepříjemně tvrdý. Všichni ale statečně dorazili do cíle a po 26 km cesty mohli v klidu vzdát Bohu večerní chválu v krásném starobylém královédvorském kostele. Obzvláště milé bylo přijetí ze strany místních farníků a zejména pana děkana Jana Czeaka. Je jen škoda, že tolik připraveného výtečného jídla prostě nebylo v silách poutníků sníst...

Na **středu 14. srpna** roku 2013 myslím žádný z poutníků nezapomene. Počasí slibovalo krásný den, naším

cílem však byla fara v Novém Městě nad Metují vzdálená 36 km. Po dobré snídani jsme se v kostele rozloučili s otcem Czeakou a nastoupili nejdelší úsek naší poutní cesty. Předcho-

dopis mladým



V DIECÉZNÍM ROCE POVOLÁNÍ

LEDEN

Milí mladí přátelé,

když jsem ve čtrnácti letech poprvé ucítil silnou touhu po kněžství, bál jsem se. Dokonce jsem se za tu myšlenku styděl, i před rodiči. Hned mě napadlo, že jsem si povolání nezasloužil, že přesahuje mé schopnosti a vlohy, že k němu nemám žádné zvláštní předpoklady. Vlastně dodnes nemám nic, čím bych mohl Bohu přispět k Jeho velikosti. To, že mě Pán na tuto cestu sám pozval a dovolil mi na ní vytrvat, se proto celý život učím vnímat jako dar. Dar, který je rok od roku větší, a já jej pouze zdarma přijímám. Ve službě však mohu stále více velebit Boha za jeho moudrost a štědrost a hlavně obdivovat jeho trpělivou Lásku, která se nikdy neunaví. Vždyť On mi dal nejen povolání, ale i život.

On dal život také každému z Vás, Tobě. Zároveň Tě povolal na cestu. Tím rozhodl, že žádný úkol, který před Tebe staví, nebude nad Tvé síly. Pokud Tě povolává, sám Ti síly dodá. Jen nesmíš své svědomí ohlupit hříchem, pak jeho volání snadno přeslechněš. Hledej ho v modlitbě, ve Mši svaté a při četbě Evangelia, třeba jen krátkých úryvků. Pak v srdci poznáš, kam Tě Pán volá.

Až se vydáš směrem, kterým Tě zve, nikdy nepůjdeš sám, sama. Sami jdou naopak ti, kdo stálým odkazováním na lidskou slabost omlouvají svou nečinnost, klamný pocit, že nic nezkazili. Vydejme se tedy v tomto diecézním Roce povolání na cestu za naším Pánem!

Váš biskup Jan

OZNÁMENÍ

NOVÝ VIKARIÁTNÍ KAPLAN PRO MLÁDEŽ

Od 1. 10. 2013 je jmenován kaplanem pro mládež vikariátu Jičín a vikariátu Jilemnice **P. ThMgr. Mariusz ROBAK MSF**, administrátor na Pecce. Vyrošujeme mu Boží požehnání, sílu a dary Ducha svatého, aby si při všech povinnostech dokázal dobře rozvrhnout čas.



BISKUP JAN VOKÁL CHCE KAŽDÝ MĚSÍC PSÁT MLADÝM

Každý měsíc v roce 2014 dostanou mladí lidé v královéhradecké diecézi do rukou dopis od biskupa Jana Vokála. Ten chce v diecézním Roce povolání povzbudit jejich zájem o vyhlášené téma. Ve dvanácti krátkých dopisech biskup přiblíží hlavně svou zkušenost s duchovním povoláním.

Rok povolání vyhlásil biskup Jan Vokál 1. ledna 2014 při odpolední mši svaté v katedrále. Téma spojil s celoročními oslavami 350. výročí od založení diecéze. Dopis mladým dostávají vždy v několika kopiích všichni kněží, distribuuje ho také Diecézní centrum mládeže. Dostupný je i na internetu (např. na webových stránkách královéhradecké diecéze www.bihk.cz i na stránkách našeho společenství www.spolco.jilemnicko.cz, pozn. red.).

Zdroj: **bihk.cz**

Lednový dopis si lze přečíst i na straně 15.

NABÍDKA – DVD VAVŘINEČEK A PŘÁTELÉ 2007–2012

V sakristii nebo v kostele ve Mříčné je možné zakoupit za 199 Kč dvě DVD s názvem Vavřineček a přátelé 2007–2012. Jedná se o dílo Luboše Višňovského z Poniklé. Na DVD najdete Festival Za zdí 2007 ve Vrchlabí, předtančení z plesů Vavřineček 2008, 2009, 2010 a 2012, živý Betlém 2009 v jilemnickém kostele a Vánoční koncert Peřimovského kvarteta 2009 ve mříčenském kostele.

DVD je možné také koupit zde na plesu u tomboly nebo objednat přímo u Luboše Višňovského: 605 176 558.

Délka DVD je 147 min a jedná se o pěknou památku několika našich akcí, která by neměla chybět u nikoho z vás doma v obýváku!

zí den nikoho neodradil, takže nás pokračovalo stále 11; otec Vít, Martin, Jenda, druhý Martin, druhý Jenda, Emil, Lidunka, Slávinka, Maruška, Jirka a Matěj. Brzy po 8. hodině jsme opustili ulice Dvora Králové nad Labem a vydali se po červené vzhůru k železniční trati, kde jsme se na Krakonošově „vyhlídce“ uprostřed lesa pomodlili ranní chvály a připomněli si osvětinského světce Maxmiliána Marie Kolbeho. Zvesela za zpěvu zbožných písní jsme pokračovali okolo monumentů Křížové cesty 21. století směrem na Kuks, odkud jsme po zasloužené přestávce šli po nově zbudované cyklostezce až do Jaroměře. Po mostě jsme překročili řeku Úpu a postupovali stále pomalejším tempem podél trati do obce Rychnověk, kde nám otec Vít nařezal (chléb) a my jsme utišili hlad. Poté jsme se ubírali vesničkou Zvole přes les, kde jsme si odpočinuli na vršku u kapličky sv. Františka. Již za Velkou Jesenicí jsme spatřili věže kostelů No-

vého Města a těšili se, že cíl je nedaleko. Závistivě jsme prošli okolo povalujících se rekreantů u vodní nádrže Rozkoš a poté nás čekaly nekonečné lány, které nás dělily od cíle naší dnešní cesty. Zmiňované věže kostelů však stále tvrdošijně neměnily svoji velikost na obzoru. Náměstí s kostelem navíc leželo na úplně opačném konci města, jehož ulicemi jsme se doslova prošourali. Těsně před koncem nás opustil Jirka, který se kvůli jiným povinnostem musel odebrat do Hradce Králové. Na místní pěkně zrekonstruovanou faru tedy 10 poutníků dorazilo ve 20 hodin. Slovy „jdete pozdě“ nás přivítal zdejší děkan Vladimír Janouch. A navíc nás ještě čekalo překvapení v podobě půlhodinového kázání a římského kánonu (resp. „kanónu“), které si pro nás připravil otec Vít. Po určitých stížnostech na délku mše svaté po náročném dni jen suše poznamenal, že délku kázání může sotva ovlivnit, neboť kněz je pouze troubou (Ducha svatého). Nicméně po skutečně náročném dni jsme byli vděční, že jsme na novoměstské farnosti měli k dispozici právě 10 postelí...

Ráno **třetího dne** jsme dobře posnídali, nakoupili zásoby a jelikož plánovaný úsek cesty nebyl zas tak dlouhý, pouhých 22 km, vyrazili jsme až v 9 hodin. Předchozí den se však



na některých poutnicích podepsal, takže dotyční tři se rozhodli zkrátit si cestu autobusem z Nového Města do Sedloňova, odkud již po svých dorazili s předstihem na Vesmír. Ostatních sedm poutníků se v 9 hodin ráno vydalo přes hory a doły, resp. přes obce Slavoňov, Bohdašín, Janov, Bystré, Nedvězí, Šediviny a Jedlové v Orlických horách, do stejného cíle – na Vesmír, i když se má správně říkat „do Vesmíru“, jak nás poučil otec Vít. Po vesmírné večeři se naše poutnická skupinka vydala do kostela sv. Matouše, kde jsme s otcem Vítem důstojně oslavili slavnost Nanebevzetí Panny Marie.

Po příjemném odpočinku na vesmírných matracích nás čekal **nejkrásnější úsek cesty** – přechod Orlických hor s nádhernými výhledy. Všichni poutníci ho zdárně a lehko zdolali, zvláště když jsme byli o pár věcí lehčí – Dacia na plyn manželů Lukešových nám je dopravila až do cíle našeho pu-



tování. Po 22 km cesty jsme do Neratova dorazili okolo 17. hodiny a po nezbytném pokleknutí v poutním kostele a uvítání místním duchovním správcem Mons. Josefem Suchárem jsme na poděkování zazpívali několik slok písně *Bože, chválíme tebe*. Poté jsme se ubytovali v zamluvené chatě „U Medvěda“ (německý název Neratova je Bärnwald, tedy něco jako „medvědí les“). Někteří se večer zúčastnili divadelního představení Romeo a Julie v podání studentů DAMU a místních handicapovaných lidí. Sobotní dopoledne bylo ve znamení „duchovního obžerství“, společně s otcem Vítem jsme slavili v presbytáři poutního kostela nejprve ranní chvály, poté mši svatou s nezbytným půlhodinovým kázáním a hojnými zpěvy a celé jsme to zakončili breviářovou modlitbou uprostřed dne. Poté jsme chtěli zaplnit naše žaludky v místní hospodě, nicméně tento pokus příliš nevyšel kvůli neschopnosti personálu... Odpoledne jsme strávili odpočinkem po namáhavé cestě a touláním po místních poutních atrakcích, večer jsme prožili u táboráku vedle chaty s krásným výhledem na poutní chrám.

surdní, že v televizi běží *Žena za pultem* a *Major Zeman* bez jakýchkoli komentářů, vysvětlivek. Nedokážu si představit, že by v Německu běžely filmy z nacistické éry, které oslavují Gestapo, SS a wehrmacht a jejich válečné úsilí v normálním vysílacím čase,

jako by se nechumelilo. Ten dvojí metr by se měl odstranit, s tím že by na komunismus měly platit striktní předpisy jako na propagaci nacismu.

- Vítěk a Lucka Luštincovi -

(článek převzat z webu christnet.cz, publ. 16. 10. 2013)

POZVÁNKA NA PĚŠÍ POUŤ DO ČÍHOŠTĚ



Zveme vás na **srpnovou pěší pouť mládeže**, jejímž cílem bude letos **Číhošť na Vysočině**, poslední působiště kněze a mučedníka P. Josefa Toufara, u něhož byl zahájen proces blahořečení. **Vyrazíme ze Semil v úterý 12. srpna**, čekají nás noclehy v Jičíně, Vysokém Veselí, Žiželicích, Kutné Hoře – Sedleci (s mší sv. v místní katedrále, která patří mezi památky UNESCO) a Bohdanči. **Putování zakončíme poutní mší sv. ke cti Panny Marie Nanebevzaté v Číhošti v neděli 17. srpna.**

Pojďte s námi poznávat a promodlit krásnou českou krajinu!

Více informací na **www.spolco.jilemnicko.cz** nebo u organizátora

Matěje Krause (kraus.matej@seznam.cz).

Kdy jste se o Toufarově příběhu dozvěděl poprvé a co Vás na něm nejvíce oslovuje?

S tím příběhem už jsem se setkal velmi záhy, asi v 80. letech, kdy to mělo ještě takový nádech věci, o níž se nesmí mluvit. Myslím, že jsem tenkrát viděl část dokumentárního filmu o něm. Ten příběh jsem znal, ale vzhledem k tomu, že pocházím z jiné části královéhradecké diecéze, dostal jsem se do Čihoště poměrně pozdě. Avšak vždycky jsem se cítil Josefem Toufarem osloven. Právě proto jsem nakonec akceptoval, že se tím procesem budu zabývat, ačkoli jsem varoval všechny autority i Toufarovy příznivce, že se to tím zdrží, protože musím nejprve dotáhnout jiné rozdělané věci. Nenašel jsem ale dost argumentů ani odvahy říct, že se tím zabývat nebudu. Jestli z těch českých beatifikačních kauz něco má hluboký smysl a přesah, tak jsem si jist právě Josefem Toufarem. Stojí za to i překonávání obrovského administrativního břímě s beatifikací spojeného.

Myslíte, že se dočká i kanonizace?

Tam si naopak myslím, že to může jít velmi rychle. Ve chvíli, kdy se podaří proces posunout dopředu, předat do Říma, a tam dosáhnout beatifikace, pak nebrání nic ani kanonizaci. Není pak důvod ani moc čekat, i když to záleží na dalších faktorech, ale základním kritériem v případě mučedníka je fáze beatifikace.

Říká se, že jsme se jako národ nevyrovnali se svou komunistickou minulostí. Je to vůbec možné? A jak by takové vyrovnání mělo vypadat?

Samozřejmě, že vyrovnání s komunistickou minulostí neproběhlo. Už na začátku 90. let došlo k té absurditě, že nebyla zakázána komunistická strana a nebyl zkonfiskován kompletně její majetek. Ona by se jistě nějak přeformovala a působila by dál, ale už by se alespoň nemohla jmenovat Komunistická strana. To je totální výsměch politickým vězňům a všem lidem, kteří byli perzekuováni, že tu komunisté jsou a že jsou zváni do televize a smějí se svým obětem do tváře. Že bývalí estébáci a prokurátoři mají násobné důchody oproti politickým vězňům a bývalý generální tajemník Jakeš si užívá své vily a chalupy na Šumavě. Zatímco u politických vězňů bych se ani nedivil, kdyby měli strach, co s nimi za současné doby bude. Ani se nedivím bratrům Mašínovým, že se sem nechtěli vrátit. Protože tady nedošlo k vyrovnání s komunismem ani v základních parametrech.

A jak by to vyrovnání mělo tedy vypadat, co se dá dělat?

Teď už se obávám, že na zákonné úrovni lze těžko něco dělat. I když si stále myslím, že zákaz komunistické strany by byl zcela namístě. Minimálně ji donutit přejmenovat. Její existence by měla být motivací pro občanskou společnost, aby byla ve střehu, aby chom nedopustili relativizaci komunistické doby, jako se dnes děje. Je ab-

V neděli 18. srpna praskal neratovský kostel ve švech návalem poutníků. Krátce po mši svaté jsme se s tímto požehnaným místem rozloučili a společně se vydali s rodiči auty na cestu k domovu. Pouť se díky Bohu krásně vydařila, poznali jsme opět kus naší

vlasti, který jsme se snažili naší přítomností a obětí posvětit. Děkuji všem poutníkům, kteří se nezalekli a šli s námi. Určitě nelitují. Dá-li Pán, třeba se opět podaří v příštím roce takto někam vyrazit.

- Matěj Kraus -

SPOLČO V PEŘIMOVĚ

27. října se po dlouhé době zase uskutečnilo spolčo, tentokrát u Válkových v Peřimově. Sešlo se nás opravdu mnoho, totiž nejen jilemnická mládež, ale podívat se na nás přišlo i několik známých ze Studence a Pecky. Celkem to čítalo 30 mladých lidí, mezi nimi i někteří naši manželé a novomanželé.

Program byl opravdu bohatý, z velké části připravený Jendou Lukešem. Jelikož byl říjen, měsíc Panny Marie, dívali jsme se na film *Fatima*, zaměřený na toto téma. Pak následovala diskuze a potom krátká přestávka na jídlo, popovídání a Janča Dubová nám

představila svoji novou knížku (mimořádně doporučuji zakoupit). Cílem druhé části večera bylo oficiálně se seznámit s naším novým kaplanem pro mládež P. Mariuszem Robakem z Pecky (který byl hostem večera) a jeho spolupracovníky. Představili nám jejich práci a pozvali na zajímavé akce. Na závěr jsme si ještě „rozdělili“ spolča na příští školní rok, přečetli slovíčko a večer zakončili společnou modlitbou. A já díky všem, co jakýmžkoli způsobem utvořili hezký závěr týdne a super společenství!

- Klauďie Krausová -

DVOJVIKARITÁNÍ SETKÁNÍ MLÁDEŽE NA PECCE

Skutečně podzimní víkend mohli prožít mladí z jilemnického a jičínského vikariátu na setkání v poklidném městečku Pecka. Už od ranních hodin se na recepci ve škole hlásili jak poctivě předem přihlášení účastníci, tak i ti na poslední chvíli.

Jak naznačovaly plakátky a výzdo- ba ve škole, na faře i v kostele, celé setkání se konalo ve znamení lásky. „Milujte se navzájem, jako jsem já miloval vás,“ znělo motto DVSM. Jak nám připomněl P. Pavel Kalita při dopolední katechezi, toto přikázání je největší, je

vyvrcholením evangelií, celého Ježíšova působení mezi lidmi. A my mladí jsme ve věku, kdy odrůstáme dětské lásce, která vyžaduje pozornost a něhu, k té pravé lásce, která se dává druhým k službě, „je trpělivá, laskavá, nezávidí, nevychloubá se, nehledá svůj prospěch, raduje se z pravdy“ (srov. 1 Kor 13,4-7). Stejně jako učedníci, jsme i my ve škole Ježíšovy lásky. A tak nám všem na závěr otec Pavel popřál, aby se nám dařilo v této lásce růst, abychom zůstávali v lásce, a tak v nás byla Ježíšova radost plná.

Během dopoledního programu jsme se ještě vydali po stopách dvou poutníků do Ria. Po duchovním nasycení jsme nasýtli i své žaludky ve školní jídelně, kam i v sobotu přišly paní kuchařky ochotně uvařit výborný oběd.

Odpoledne mohl každý prožít podle chuti sportem, prohlídkou kostela,

muzea či proslulého hradu, příjemnou procházkou ke kostelíčku sv. Máří Magdalény ve Stupné nebo se zabavit na výtvarné skupince. Od pěti hodin jsme slavili mši svatou, kterou skvěle připravila liturgická skupinka. Kvůli neúprosnému podzimnímu dešti si většina z nás vychutnala večeři ve stodole, u které se grilovalo. Celý den jsme zakončili večerem chval v kostele.

Nedělní mši svatou, při které vkládáním rukou Mons. Josefa Kajneka přijalo pečeť darů Ducha Svatého 6 bířmovanců, vyvrcholilo a bylo zakončeno celé setkání. Celkově na mě setkání zapůsobilo velmi mile, proto děkuji všem, kteří se zúčastnili a samozřejmě přípravnému týmu. Byla to fakt Pecka!

- *Pája Šulcová* -

VÁNOČNÍ SPOLČO

Vánoční spolčo se konalo v domě mládeže v Jilemnici. Program měli na starost kluci Šnorbertovi, kteří měli všechno perfektně připravené a zorganizované. Během večera jsme se rozdělili na dvě skupinky pod vedením Jendy a Martina, kteří pro nás měli přichystány nejružnější otázky a my jsme je měli zodpovědět, každý podle svého.

Samozřejmě nechybělo výborné občerstvení, především cukroví a teplý čaj. Na řadu přišlo také zpívání vánoční koled a rozbalování dárečků. Ten večer se na spolču sešlo tolik úžasných lidí, že to nejde ani popsat. Nakonec jsme se pomodlili a odcházeli jsme šťastní do svých domovů.

- *Hanka Soukupová* -

do detailu, nabídnout jejich interpretaci, která nebude nijak bránit beatifikaci. Ale už dopředu se dá říct, že toto nejsou věci, které by představovaly nějaký zásadní problém. Světec, zvláště mučedník, nemusí být nějaký celoživotní Mirek Dušín bez zápasů či vnitřních konfliktů. Teď nemám na mysli jen Toufara, ale platí to obecně.

Jak dlouho ten proces potrvá?

To lze jen těžko odhadnout. Osobně se domnívám, že ta česká fáze by mohla být hotova během pěti, až sedmi let. Zřejmě to zní pesimisticky. Ale vzhledem k tomu, jak dlouho trvalo, než byl proces zahájen, mi to připadá reálné. Je totiž potřeba postupovat pomalu, zevrubně. Je to z velké části právní záležitost. Po předání do Říma začne další část, která je také neodhadnutelná. Existuje řada procesů, které byly zahájeny před 20 i 30 lety a které jsou stále ještě v běhu.

Proč tak dlouho trvalo, než se proces započal?

To záleží z velké části na existenci lidové úcty, na postoji místních církevních autorit a také na tlaku, který vytvoří věřící společenství, aby se ta věc začala projednávat. Záleží často individuálně na tom, jestli ten světec si „najde“ lidi, kteří jeho kauzu sunou dopředu a tlačí na biskupy, aby se s tím něco dělalo, nebo zda má své asertivní ctitele, kteří říkají, že mají času dost. Koneckonců samotný Toufarův proces jemu samému nic na svatosti nepřidá ani to není tak, že by



v nebi poskočil o nějakou přičku nahoru. Pro něj, z hlediska věčnosti, ten proces nic neznamená. Proces se dělá pro putující církve a nikdo a nic nebrání lidem, aby se k Toufarovi obraceli o pomoc už teď. Ten proces by se neměl přeceňovat. Je to záležitost, která probíhá a může pak podpořit další úctu a třeba i stavbu nových kaplí. Toufar se může stát například patronem politických vězňů nebo lidí pronásledovaných pro víru. Může rozšířit české nebe a být významným moderním světcem. To však na právním procesu beatifikace nezáleží. Je spíše otázkou různých literárních zpracování, nových obrazů, soch, filmů, poutní praxe. Tak se mohou procesy doplňovat a povzbuzovat, ale je zbytečné se na to upínat.

Jaký je tedy největší význam jeho blahorečení?

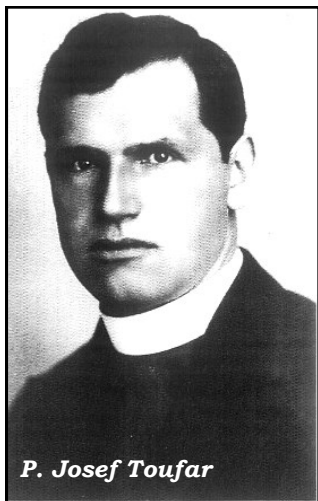
Největším významem je vyslání signálu do obecné církve a do společnosti, jaké hodnoty církve pokládá za důležité. Pro věřící je to potvrzení, že k této osobě se člověk může obracet s jistotou, že jeho modlitby budou doručeny.

dějin 20. století jsou opakované likvidace českých elit. Toufar v každém prostředí, v němž působil, byl integrující postavou. Člověkem, který vnášel hodnoty, jistotu, stabilitu, byl člověkem, na něhož je možné se spolehnout. Byl přesně tím typem člověka, jehož ten nový režim nepotřeboval. Tyto lidi naopak potřeboval zlomit nebo úplně zničit.

K blahořečení je potřeba alespoň jeden doložený zázrak, to ale u Toufara neplatí.

U mučedníků to neplatí. V životě se dá spoustu věcí omluvit a „okecat“, ale svědectví mučedníků je ultimátní. Církve k němu měla vždy obrovský respekt a úctu. Proto jsou i ta pravidla pro mučedníky jiná než pro „normální světce“.

Co je tedy ještě potřeba prozkoumat a doložit v Toufarově případě, když jeho život poměrně přesně mapuje právě kniha Miloše Doležala?



P. Josef Toufar

Zdroj: www.ntdu.cz

To jistě, ale proces samotný není jenom historiografický, ale spíš právní, kdy si církev zajišťuje, aby nedošlo k nějakému opomenutí. Aby to bylo po všech stránkách bez poskvrny, a proto to trvá určitou dobu a je k tomu třeba zřídit několik komisí a nechat to uzrát. U světce dále nestačí vybrat někoho, o kom nějaká skupina osob usoudí, že by si to zasloužil. Ten proces má prapůvodně za smysl potvrdit, že lidová úcta, která se k té osobě vztahuje, je z hlediska církve v pořádku. Církve pak může garantovat, že ta lidová úcta je autentická a nic nestojí v cestě, aby se lidé obraceli k tomu světci o přimluvu. Proto nestačí ta historická část, ale musí tam být teologické zdůvodnění, proč zrovna tento člověk, v čem spočívá význam jeho života a mučednické smrti. Musí se také doložit, že existuje kult. Že se k němu lidé spontánně obracejí, byť jako ne k oficiálně uznanému blahoslaivenému nebo světci, že už působí jako přimlůvce.

Jsou jisté sporné otázky jeho postoje ke Katolické akci nebo k nepřechtení pastýřského listu Hlas biskupů, může to být problémem?

Už jsem zmiňoval, že on přišel do konfliktu s režimem na svém předchozím působišti. Následkem toho odešel do menší farnosti Čihoště. Právě toto musí být otázkou dalšího zkoumání a prohloubení. Všechny tyto záležitosti se musí také v tom spisu objevit. Kniha Miloše Doležala je skvělá, ale ten vlastní spis musí tyto otázky projednat

Z vánočního spolča



SILVESTR SPOLČA RODIN

Společně strávený poslední večer v občanském roce, tzv. silvestr, začíná být v našem spolču rodin již tradicí. Jako minule, jsme i tentokrát zavítali k Malikům, kteří nám poskytli skvělé zázemí. Nejprve jsme se ale sešli při mši svaté v libštátském kostelíku na poděkování za uplynulý rok. Poté jsme se již přesunuli o několik stovek metrů

dál. Stoly se prohýbaly pod nejrůznějšími pochutinami, na jejichž výrobě jsme se všichni podíleli. Ani na suchu jsme nezůstali. Po úvodním neformálním povídání začal ústřední bod našeho večera – deskové i jiné hry. Večer vesele ubíhal a sotva jsme se nadáli, byl již čas vyrazit i s přípitkem ven sledovat okolní ohňostroje. Po několika desítkách minut jsme se spokojeni vrátili zpátky a pokračovali v hrách a povídání. Celý silvestr byl moc podářený, proto patří díky nejen hostitelům, ale i všem, kteří se na něm podíleli.

- Terka Bambulová -



ROZHOVOR S TOMÁŠEM PETRÁČKEM,

HISTORIKEM, KNĚZEM A POSTULÁTOREM KAUZY BLAHOŘEČENÍ JOSEFA TOUFARA

Historik a kněz Tomáš Petráček byl začátkem srpna jmenován postulátorem kauzy blahořečení Josefa Toufara. I když varoval, že se tím celý proces možná zdrží, nenašel odvahu tuto nabídku odmítnout. Věří totiž, že Toufarův příběh je nadčasový a neztratí svou přitažlivost a sílu natrvalo.

Úkolem postulátora je především shromáždit všechny potřebné podklady pro blahořečení. Ty se po uzavření procesu v diecézi posílají do Říma.

Kniha Miloše Doležala *Jako bychom dnes zemřít měli* o komunisty umučeném knězi Josefu Toufarovi se stala knihou roku 2012. Zároveň jsou u nás nereformovaní komunisté podle předvolebních průzkumů téměř druhým nejsilnějším politickým hnutím. Není to trochu paradox?

Zdánlivě. Naopak to může být v dialektické jednotě. Právě proto, že se komunisté propracovávají k pozici druhé nejsilnější strany českého stranického systému, probouzí obavy. V mnoha směrech celá ta situace u nás připomíná roky 1945 až 1948 v slabosti demokratických občanských stran, neschopnosti jejich vůdců čelit nástupu populistických hnutí a zároveň v neodůvodněném přesvědčení občanské společnosti, že se přece nemůže nic strašného stát, že to nemůže dojít do určitých konců. Opravdu hodně to připomíná léta 1945 až 1948.



A to asi intuitivně vedlo lidi, aby si knížku četli a měli o ní zájem. Což dokazují čtyři dotisky a na tento typ literatury takový neuvěřitelný náklad.

Myslíte tedy, že kdyby tu nebyla tato situace, tak se jeho příběh tolik nepřipomíná?

To asi ano, protože ten příběh a osud je nesmírně silný sám o sobě. Život Josefa Toufara je příběhem slušného, poctivého člověka, který toužil žít svůj angažovaný život ve službě církvi a společnosti, místní komunitě a který byl převálcován nelidským režimem, jenž ho cynicky a bezohledně použil pro své záměry. Josef Toufar patřil k těm, kteří jsou biblicky řečeno solí země, skutečná elita národa. Ten příběh je velmi nadčasový, neztratí svou přitažlivost a sílu natrvalo. Zároveň v dnešní době získává nečekanou aktuálnost, protože po roce 1989 jsme měli pocit, že skončily dějiny, že někte-

ré věci jsou jasné a jisté. Dnes se však ukazuje, že probíhá například zápas, jak interpretovat dobu komunistického režimu, jak k ní přistoupit. To, že můžeme prožít svůj život a realizovat své životní plány a ambice v povolání, v osobním životě, aniž by do toho nějak násilně vstoupil stát, nebo nějaký režim, není nějaké automatické právo nebo nárok, ale že si tuto míru svobody musíme žárlivě střežit a pečlivě opatrovat.

Pohyb křížku v Číhošti posloužil jako záminka rozpoutání masivního pronásledování katolické církve. Toufar byl jeho zřejmě první obětí. Byla to náhoda, nebo by se oběti režimu stal i později?

Těch obětí komunistického teroru byla celá řada, byly před Toufarem i po něm. Beatifikační proces probíhá například i s faráři Janem Bulou a Václavem Drbolou v brněnské diecézi, kde bylo několik kněží zadrženo a popraveno v rámci tzv. Babického procesu. Byla to snaha zlomit církev jako jediného ideového protivníka komunistického režimu, který mohl působit, byť omezeně, ale v rámci legálních struktur státu. Proto bylo cílem ji zastrašit a na Vysočině speciálně rozbít pevné pouto s venkovským obyvatelstvem, hlavně soukromě hospodařícími sedláky. Biskupové byli většinou internováni, elity církve byly zavřeny. Je velmi pravděpodobné, že Toufar, který se dostal do konfliktu s režimem už na svém původním působišti, by byl ko-

munistickým režimem perzekvován a odstraněn.

Znamená to, že chce-li někdo žít podle evangelia, musí zákonitě ve společnosti potom narazit?

To si nemyslim. To záleží, jak definujeme to, že ve společnosti narazí. Ale jde o to, k čemu nás Toufarův příběh vyzývá a zavazuje. Abychom neig-

„Nikdo a nic nebrání lidem, aby se k Toufarovi obraceli o pomoc už teď.“

norovali politický rozměr křesťanství a usilovali o budování Božího království už v této době. Celá řada katolíků zaujímá k tomu politickému rozměru života pohled jednoho katolického intelektuála, který řekl, že politika není ani o pravdě, ani o kráse, tak jak by se jí mohl slušný muž zabývat. To zní sice bezvadně, ale je to nesmysl. Pokud budeme ten politický rozměr existence ignorovat, může se nám pak velmi drsně připomenout.

Proč by měl být blahořečen právě Toufar? Těch případů, jak jste již zmínil, existuje víc.

To sice ano, ale u Toufara je markantní ta skutečnost jeho osobní integrity, zároveň určité prostoty, neambi-cióznosti, v konfrontaci s bezskrupulózní mocí. Je tam důležitý ten kontrast. Toufar je naprosto nevinný člověk. Je to exemplární případ. Nemůžeme říct justiční vraždy, neboť nedošlo k žádnému soudu, ale vraždy nevinného člověka. Jednou z tragédií českých